

(א) ונשלו פה. (ב) נשלו והמלא. (ג) לקמן פ"ה מקבל דף קטו. פ"ה מואל מתוקות. ר"ל.

הגהות הב"ח

(א) רוב ד"ה זיל וכו' ח"י חיים שנים ישלם הכל: (ב) ר"ה שאלה וכו' דפק גמור הוא דליכא למיטעי כיון שהכל ביום אחד וחשיב דרכא דממנה. וכו' פ"י דנלא ענומיהם יש ספק לגיד כח"ס המוס' לעיל דף ג ע"ב וכן לקמן דף ק מוספות ד"ה ולחו: (ג) ר"ה ביום וכו' לאקמו בהכי: (ד) בא"ד להשביע לשובר ע"פ (פ) בא"ד לדומה ע"פ שהו' אחת כגון טענה ארסין:

גליון הש"ס

(כ) איבדו. גושן דף כט ע"ב דף ע"ב ע"ו דף כב ע"ב:

הגהות הגר"א

(א) נב' גברא כו'. כ"י דכמה מחמת מלאכה הוא. עור וכן לקמן כספיא:

השואל את הפרה פרק שמיני בבא מציעא

צו.

עין משפט
בר מצוה

בב א מ"י פ"א מה"ג
שאלה ופקדון הל' ג
סמך עשין צ"ב כושיע
כ"י שנת הע"י ח"י
בב ב כושיע ח"י ח"י שמ
כ"י ד והניח:
בר ג מ"י פ"ב מה"ג
שאלה ופקדון הלכה
א סמך עשין צ"ב כושיע
ח"י ח"י שנת הע"י ח":
בה ד מ"י ח"י הלכה ג
כושיע ח"י ח"י ח"י ח"י
כו ד ח"י ח"י ח"י ח"י ד
כושיע ח"י ח"י ח"י ח"י
כו ז ח"י ח"י ח"י ח"י ג
כושיע ח"י ח"י ח"י ח"י ד:
בח ט מ"י ח"י ח"י ח"י ח"י
ג סמך עשין צ"ב
כושיע ח"י ח"י ח"י ח"י
ספק ד כושיע:

מוסף רש"י

פשיעה בבעלים. אחז מן
הסומים שפסע כשהיו
בעלים במלאכתו (לע"ד)
למאן דאמר חייב.
שאל נאמרה פטור בבעלים
אלא בשאל וזמור שבו,
שמיון בלא פשיעה, אל
שומר חנם שמיון אינו אל
בפשיעה אינו פטור משום
בעלו עמו הואיל ופסע
(לע"ד פ"א).

דינא הכי. שישלם לו כלי עשוי וממוקן (והסתן (צ"ק ד' י): גבי
ניזקין השלומי נזק מלמד שהבעלים מטפלין בנבילה ששמן לו הנבילה
של בהמתו שמה ע"י זה שהיקה לו ועליה נוסף ומשלם דמיהן ה"נ
ישומו לו שברי הראשון ועליהן ישלם דמיו וזה ילך ויטרה ויקנה לו

דינא הכי ושתוק רב והלכתא כרב כהנא
ורב אסי דמהדר ליה תבריה וממליא ליה
דמי מנא ההוא גברא דשאל דוולא מחבריה
איתבר אתא לקמיה דרב פפא אמר ליה אייתי
סהדי דלא שנית ביה ואיפטר ההוא גברא
דשאל שונרא מחבריה חבור עליה עכברי
וקטלוהו יתיב רב אשי וקמבעיא ליה כי האי
גוונא מאי יכי מתה מחמת מלאכה דמי או
לא אמר ליה רב מרדכי רב אשי הכי אמר
אבימי מהגרונאי משימה דרבא (א) גברא דגשי
קטלוהו לא דינא ולא דינא איכא דאמרי אכיל
עכברי טובא והביל ומית יתיב רב אשי
וקא מעיין בה כהאי גוונא מאי אמר ליה רב
מרדכי רב אשי הכי אמר אבימי מהגרונאי
גברא דגשי קטלוהו לא דינא ולא דינא
אמר רבא האי מאן דבעי למישאל מירי
מחבריה וליפטר נימא ליה יאשקיין מיא
דהוי שאילה בבעלים ואי פקח הוא נימא
ליה שאיל ברישא והדר אשקיין אמר רבא
ימקרי דרדקי שתלא טבחא ואומנא ספר
מתא כולהון בעידן עבידיתייהו בשאילה
בבעלים דמו אמרו ליה רבנן לרבא שאיל
לן מר אקפיד אמר להו לאפקועי ממונאי
קא בעיתו אדרבה אתון שאילתון לי ידאילו
אנא מצוי אישחמוטי לכו ממסכתא למסכתא
אתון לא מציתו לאישחמוטי ואלא היא איהו
שאיל להו כיומא דכלה אינהו שאילו ליה
בשאר יומי מרימר בר הנינא אוגר כודניתא
בי חוזאי נפק לדלוויי טעונה בהדייהו פשעו
בה ומית אתו לקמיה דרבא חייבינהו אמרו
ליה רבנן לרבא יפשיעה בבעלים היא
איכסיף לסוף איגלאי מילתא ידלמיסר
טעונה הוא דנפק הניחא למאן דאמר
יפשיעה בבעלים פטור משום הכי איכסיף
אלא למאן דאמר חייב אמאי איכסיף לא

פחת דמשאל כמו דניזק וכן פ"י רצ"ס אלא שהוסף ופ"י דפליגי
אפילו היכא ליתא פחת דלרב ששכר כלי נדרשות שאל פוחתין לו
שישלם לו דמי נגבא מעליה ואין מלמדין אותו לשלם השכרים ומ"מ
אם רצה לשלם השכרים בחשבון ישלם אבל לרב כהנא ולרב אסי
מלמדין אותו לשלם השכרים כיון
שהם נדרשות משאל והא דלרב אסי
בירושלמי מנין שאין ששאל לה לגב
ולא לגזון ואמר ר' אבהו בר ממל
חיים שנים ישלם ולא ממיה עד כאן
בגימיה בגזילה מנין ח"ר בון והשיב
[אח] הגולה אשר גזל לאו היינו שישלם
לו חיים ממש בהמה אחרת ולא
סובין אלא ה"ק חיים שנים ישלם
ששם עודם חיים והולו יחזירם כמו
שהם אבל הולו ממיה לריך ליתן
פחת ח"י (א) חיים שישלם הכל משלם
בלא פחת כמו (צ"ק ד' פה.) אחייה
לקרן כעין שגנב וכן משמע בירושל'
דקדושין דהתם קאמר מנין שאין
הבעלים מטפלים בנבילה ח"ר אבהו
בר ממל חיים שנים ישלם ולא ממיה
משמע דבפחת נבילה ח"ר ופ"י זה
הא דפליגי ר"ח צפ"ק דנבא קמח
(דף יא.) דקאמר שמין לגבוי ובלגזון
יש להוכיח דשינוי אינו קונה ולהכי
הוי פחת לבעלים וא"ת דר' אלעזר
גופיה במרובה (צ"ק דף סח.) קאמר
מדע שסתם גניבה הוי יאוש בעלים
כו' מה טביחה דלהני מעשיו אף
מכירה דלהנו מעשיו והיכי אהנו
מעשיו דטביחה אי שינוי אינו קונה
אלמא משמע דלהני מעשיו שקאשה
בשינוי מעשה ו"ל דלהנו מעשיו
לאו דלהנו לענין קנין אלא דלהנו
לענין לקלקל ולהפסיד ממון בנביחת
הבהמה ח"י הא דאית ליה דשינוי
לא קני היינו בנמה מאליה או
נכנא דאיתבר מאליו אבל צדיס
כגון טביחה קני בשינוי מעשה: כ"י היא
גוונא מאי. מימה מאי קמבעי ליה
הלך מתה ממש מחמת מלאכה ו"ל
דאיבעי ליה אם שינה במה שהולכה
למקום שהרבה עכברים מזוין אבל
אין לו לשמור שלא יהרגוהו:
ומתה כדרכה בי גנב. ואם
תאמר מה לריך לומר
דמתה בי גנב ויש לומר משום דבזה
טעו אומס ששכרו שמהה בפשיעה:
שאלה חצי היום ושכרה חצי
היום. לא זו אף זו קמני
לא מיבעיא שאלה חצי היום ושכרה

בשעה
חצי היום דסקפ גמור (א) דליכא למיטעי שהכל ביום אחד וחשיב דרכא דממנה
ילתוקו אלא אפי' שאלה היום ושכרה למחר אית לן למימר יתלוקו ולא מיבעיא
פירות יתלוקו: ב"ר שחירתה שאו"ה מתה וה"ה אומר איני יודע חייב. בגמרא מוקי לה ר"ג
דאמאי לריך לאוקומי (א) הכי דכלא הכי הוי ליה מחויב שנועה על ידי גלגול דאמר
גלגול לריך לישבע שכוהר מתה ואינו יכול לישבע דהא קאמר איני יודע ומתוך
דקחני זה אומר שאלה זה אומר שכוהר יושבע שכוהר מתה שנועה על ידי גלגול
איני יודע פטור ואמאי פטור לימא ליה אישחמוט לי דכדרכה מתה ועל ידי גלגול
טוען ספק יכול הוא להשיע שוכר על ידי גלגול מן החורה דגמרינן מקטוה צב"ק
דקדושין (דף כח.) וספ"א נמי בזה אומר איני יודע זה אומר איני יודע שאלה
כשנתבע טוען ודאי דומיא דסוטה שטוענת ודאי אכל צרישא וסיפא שהנתבע
מליעתה שהשוכר טוען ודאי ואור"י דמיירי כשמתניו המשאל במה שזמור שדרכה
דלא הוי דומיא דסוטה דהוה אומר שאלה זה אומר שכוהר דמיירי כשצונו מלמינו
משקר אין גביל להאמינו אבל במליעתה רגיל הוא להאמינו כיון שהוה אינו יודע
בכופא עושה עצמו כלא יודע (פי' שרו"ה) להשיעו ע"י גלגול שכוהר מתה כדי
במליעתה אינו רוצה להשיעו ולגלגל עליו אחרי שהוה מסופק ויכול להיות שהוא
דאפילו כשנתבע טוען ודאי יהא נתמן במיגו דאי בעי אומר יודע וכו' ודאי ח"י
נראה שהתובע אומר אמת שטוענו כרי והוה טוען דאי בעי אומר יודע וכו' ודאי
קא' (א) כגון טענת אריסין ופטורפסין דשנועות (דף מח: וס) שרגילן ליהנות משל
סוטה שרגלים לנדר שקינא ונסתרה ויש לחוש שמא ויתנה גס צארכוסין ולכן
טענת ודאי מנלן שמגלגלין אפילו על דבר שאינו דומה אמת כיון דגלגול מקטוה נפקא
לן ו"ל דילפינן בקדושין מעיקרא ממון בקל ומומר

מיפשע פשעו בה אלא איגובי איגוב ומתה כדרכה בי גנב הוי ואתו
לקמיה דרבא וחייבינהו אמרו ליה רבנן לרבא גניבה בבעלים היא איכסיף
לסוף איגלאי מילתא דלמיסר טעונה הוא דנפק: מתנ"י השואל את
הפרה שאלה חצי יום ושכרה חצי יום שאלה היום ושכרה למחר שכר אחת
ושאל אחת ומתה המשאל אומר שאולה מתה ביום שהיתיה שאולה מתה

בשעה
חצי היום דסקפ גמור (א) דליכא למיטעי שהכל ביום אחד וחשיב דרכא דממנה
ילתוקו אלא אפי' שאלה היום ושכרה למחר אית לן למימר יתלוקו ולא מיבעיא
פירות יתלוקו: ב"ר שחירתה שאו"ה מתה וה"ה אומר איני יודע חייב. בגמרא מוקי לה ר"ג
דאמאי לריך לאוקומי (א) הכי דכלא הכי הוי ליה מחויב שנועה על ידי גלגול דאמר
גלגול לריך לישבע שכוהר מתה ואינו יכול לישבע דהא קאמר איני יודע ומתוך
דקחני זה אומר שאלה זה אומר שכוהר יושבע שכוהר מתה שנועה על ידי גלגול
איני יודע פטור ואמאי פטור לימא ליה אישחמוט לי דכדרכה מתה ועל ידי גלגול
טוען ספק יכול הוא להשיע שוכר על ידי גלגול מן החורה דגמרינן מקטוה צב"ק
דקדושין (דף כח.) וספ"א נמי בזה אומר איני יודע זה אומר איני יודע שאלה
כשנתבע טוען ודאי דומיא דסוטה שטוענת ודאי אכל צרישא וסיפא שהנתבע
מליעתה שהשוכר טוען ודאי ואור"י דמיירי כשמתניו המשאל במה שזמור שדרכה
דלא הוי דומיא דסוטה דהוה אומר שאלה זה אומר שכוהר דמיירי כשצונו מלמינו
משקר אין גביל להאמינו אבל במליעתה רגיל הוא להאמינו כיון שהוה אינו יודע
בכופא עושה עצמו כלא יודע (פי' שרו"ה) להשיעו ע"י גלגול שכוהר מתה כדי
במליעתה אינו רוצה להשיעו ולגלגל עליו אחרי שהוה מסופק ויכול להיות שהוא
דאפילו כשנתבע טוען ודאי יהא נתמן במיגו דאי בעי אומר יודע וכו' ודאי ח"י
נראה שהתובע אומר אמת שטוענו כרי והוה טוען דאי בעי אומר יודע וכו' ודאי
קא' (א) כגון טענת אריסין ופטורפסין דשנועות (דף מח: וס) שרגילן ליהנות משל
סוטה שרגלים לנדר שקינא ונסתרה ויש לחוש שמא ויתנה גס צארכוסין ולכן
טענת ודאי מנלן שמגלגלין אפילו על דבר שאינו דומה אמת כיון דגלגול מקטוה נפקא
לן ו"ל דילפינן בקדושין מעיקרא ממון בקל ומומר

השואל את הפרה פרק שמיני בבא מציעא

צ.ח.

עין משפט
גר מצוה

6 לקמן קטו: ב' ג' קו.
לעיל ה' א' ו' ג' ו' ד.
ד' ג' שמת כב.

מוסף רש"י

ד' שומרים צריכין כפירה במקצת והודאה במקצת. קודם שיתחייב שבעה ולא נשבע בלא כפירה והודאה אין שבעה על שומר מן כלום ולא מחייבו כלל (ב"ב פ"ג ט"ז) שבעה האמורה בהם בשומר מן שנגנבה ממנו ושומר שבר שנגנבה ושואל שנתחמת מלכה ודע (ה' כפירה לא היא אלא כשומר ממש, או לא היו דברים מעולם או החזיקו לו, הרישאה לא היא אלא אם כן הודה ממש שיש לו בידו שחייב להחזיר לו, מנא שחייב חייב שבעת השומרים זהה אלא אם כן טען שלם פרות. נאחזקת כפר לו והאמת הודה לא ישנה בידו והשלישית אומר לו נאחזקת, או אם שומר חנם הוא אומר לו שלישיית נגנבה, דחייב עליה שבעה האמורה בפרשה שלם שלם דיו במלכות רעה, שאילו שבעה דכפירה אין זו שבעה האמורה בשומרים, ובלאו כפירה נמי לא מחייב שבעת השומרים דכתיב בשומר חנם כי הוא זה, דמיה נפקא לן שמויה במקצת ויפטר במקצת, ולא חייב ממש דכתיב בהגות (קו) עירוב פשוט כמות כלל, וכי חייב כי הוא זה לא אומר חנם דכתיב גביה קאי, אלא אלא כסף מלוה, ואשמעינן האי מנא דשומרים נמי בעין כפירה והודאה, והשבעה האמורה בפרשה על פיה שלישיית (לעיל ה' א')

אלא חמשים. הוה ליה מודה מקצת ומחייב שבעה על השאר ואינו יכול לישבע דאמר איני יודע: **קא משכחם לה.** עסק שבעה דמנמינן רישא ב' פרות וסיפא ב' רישא דקאמי לדינא על היום או על השעה ב' מיתוקמא בפרה אחת מעיקרא אלא ב' וממו זה תובעו על ג' והלה מודה לו נאחזקת שהוא מחייב לו דמיה והיא המנמינא להחייב שבעה על השניה שטוען איני יודע אם חייב אם לא ומתוך שאינו יכול לישבע משלם. ולהכי נקט ומתו מרזיחו דאי דקיימא חלא וקאמר ליה אהדא שקלה ואהדא איני יודע אם נשעת שאילה אם נשעת שכירות ה"ל ההיא דמודה ה"ל וזכירא מ"ד ה"ל פטור משבעה. וסיפא דקמתי שלם אחת ושכר אחת ואינו יודע איזה מהן ממה משכחת לה עסק שבעה כשהיו מתחילה שלשה ומתו השנים נאחזקת מודה ששאלה היתה וחיוב דמניה והיא מחייבת שבעה על השניה: **ולרמי ד' שומרים כו.** בשבעות האמורות בהן כגון ש"ח לישבע שנגנבה ויש"ש לישבע שנאנסה ושואל לישבע שמתה ממלכה כפירה וכו' אלא דקאמר בעינן כפירה ולא אמרינן לריכין הודאה במקצת ש"מ א"ג דשייכא בהו שבעות שומרין בלא שום כפירה לא משעינן ליה שבעות שומרים עד דכפר כפירה אחריתי כגון להד"מ או החזרתי לך ולדידיה לא מחייב שבעה אהדאה בלא כפירה ואינו יודע לאו כפירה היא והא דרבה לית ליה א"כ א"כ אמר לו חמשים יש ונ' השניים מקצת להד"מ ומקצת איני יודע משכחת לעסק שבעה דמנמי רישא ב' פרות וסיפא ב'. לרמי בר חמא לא משמע ליה כי הוא וזהו בלא כפירה כלומר זה אמת זה להד"מ אבל זה איני יודע איני יודע אי נגנב או שנאנס בש"ח לא משמע ליה כי הוא זה: **חלא**

מן הימורים דא"ג דשבעה דרנבן היא מתוך שאינו יכולין לישבע מפסדין ואין נוטלין ושמה הטעם הוא דבעלילה מועטת יש לנו להקל על הימורים שלא להוציא ממון מהם והתם דוקא אמרינן דעבד כרז ושואל עבד ולא בעלמא כדאמר התם הבו דלא להוסיף עלה והיא דשנייה חשודים א"ג דשכנגדו אינו מחייב אלא שבעה דרנבן א"כ מפסדין היינו משום שהשבעה בלא מחמת הנשבע שהיה חייב שבעה דאורייתא לכן חשיבא גם תבועה כדאורייתא ואינו נראה לר"י דא"כ היכי פריך התם דר"י דאמר אי איתא לרנבן ושואל איתא אי ליתא ליתא איתא איתא איתא איתא מספקא ליה והא עבד ר"י עובדא דחלוקו והא ר"י מלי כפר שפיר לרנבן ושואל דהא אית ליה נמי מתוך שאינו יכול לישבע המבוע מפסדי לכן הוה דינא חלוקו כשנייה חשודים וכו' סברי רב ושואל וזו פריך אלא מספקא ליה הא ר"י ודאי אית ליה הא דרנבן ושואל הא לישנא דאם איתא איתא לא משמע הכי דה"ל אדרבה למימר אם ליתא ליתא אלא מספקא ליה ועוד דלמא דוקא שנייה חשודים דנאחזקת לטובע שבעה מחמת נשבע דמחייב שבעה דאורייתא קאמר ר"י מתוך שאינו יכול לישבע מפסדי כדפי' ר"ת ולא נהיה דרנבן ושואל כדפרישית ומו היכי מוכח דרבותיו שבבבל דאמרי חזרה שבעה לסיני היינו רב ושואל מכה הימורים מן הימורים והלא נהיה א"כ ר' אבה ור"י יכולין לסבור דרנבן ושואל ורב ושואל יסברו שפיר חזרה שבעה למחייב לה או יחלוקו דקא סברי מי שאינו יכול לישבע מפסדי אלא משמע דפשיטא ליה לגמרא דר' אבה אין חילוק אלא ליש אם נגנב מחייב או תובע לעולם מתוך שאינו יכול אחד מהן לישבע משלם הנשבע

ולרנבן ושואל לעולם פטור הנשבע ופליגי ר' אבה אדר"י ואלרנבן ושואל דהיינו רב ושואל וכולהו קוניה משמע דפליגי ר' אבה אדר"י ואלרנבן ושואל דר' אבה מייסבנא וכן רב ושואל האי דין שניה מלי דרשי ביה משמע דפליגי ור"ת פי' דעיקר דקדיין גמ' דרבותיו שבבבל רב ושואל סמיך אפרק קמא דסנהדרין (דף ז' וס) דק"ל התם דרבותיו שבבבל רב ושואל וה"ק רבותיו שבבבל רב ושואל דק"ל ושמעינן להו נמי דס"ל אין אדם מוריש שבעה לבניו דכיון דמחייב בעל דין שבעה ואינו יכול לישבע יעמוד ממון במקומו ולי"ש להו דין מובע לנשבע ודומק הוא: **דאמר רבא** בנה די' בידן בו. פי' ר"ת דרנבן רנבן אלא לישנא לא מנינו עיקרה בגמ' ומיהו קבלנו מרבותיו דעיקרה בפרק כל הנשבעין (שבעות דף מ.) דאמר רבא כוונתו דרנבן אבה מסתברא מתוך שאינו יכול לישבע משלם:

מתוך שאינו יכול לישבע משלם. ה"ג הוה לן למימר מן הדין נחשוד על השבעה אלא תקנו שיהא כנגדו נשבע וטול דבעינן אחר לא הוה אפשר שמי שהיה רוצה היה מלוה לו פרוטה ויתבע כל אשר לו והא מודה מקצת כמה שחייב ויחייב שבעה ומתוך שאינו יכול לישבע יקח כל אשר לו בלא שבעה לכן תקנו שישבע שנגדו אבל הכא ונכנסא שאינו יכול לישבע לא מחמת שהוא חשוד אלא עתה בתביעה זו אינו יכול לישבע מחמת המאורע לא הנרצו לישבע שנגדו: **משכחת לה** רישא ברתה' ברתה. הך סוגיא אחיא רנבי חייא בר יוסף דאית ליה בהגול קמא (ב"ק דף קו. וס ד"ה עירוב) עירוב פרוטות כתיב כלן וכו' ומאי כי הוא זה אמלוח הוא דכתיב אבל בפקדון לא בעי כפירה והודאה כדכתיב התם ר' חייא בר' אבה א"ר יוחנן ופליגי אברייא דרמי בר חמא דבעי ג' פרות אלא בשתי פרות סגי בהודאה וכפירה או בהודאה ונאנסו ו"ג ר"ת ה"מ במלוה אבל בפקדון מעין ומעין אבל ריב"ז גרס ליה ומפרש ה"מ במלוה אבל בפקדון דהיינו טענה דלא שייכא אלא בפקדון דהיינו טענה אונס מעין ומעין דאין חזירו מביד בשקרו וחייב אפי' בלא הודאה ושם מפרש באורן והשתא לפי' ריב"ז הכא דקטעינן שוכר דכרעה ממה אבל איני יודע אם נשעת שאילה אם נשעת שכירות או שאלה או שכורה נהי דלשבעה שמתה דכרעה דהיינו טענה דנאנסו לא בעי הודאה מ"מ מה שטוען איני יודע אם שכורה ממה דאי לא הדיהא דהודאה הוה כופר הכל ופטור וע"י גלגול נשבע דכרעה ממה אין להשביעו כדפרישית במנמי' ולפר"ת א"ש טפי ולדידיה אפילו נאנסו בעי הודאה ורמי בר חמא מוקי לה ב' פרות וכו' חייא חדא דהודאה וחדא דכפירה היינו אותה שטוען להד"מ וחדא דנאנסה והיינו ההוא דקטעינן איני יודע לטעין זה שמתה דכרעה וא"כ ב' סגי בהיהא דהודאה ובהיהא דאיני יודע דאיכא זה נאנסה וכפירה ו"ל דגזירת הכבוד דאינה עולה לכאן ולכאן דכי הוא זה משמע דאיכא כפירה והודאה מלבד אותה שטוען זה ומכאן יש להוכיח דלרמי בר חמא לא סגי בכפירה והודאה בלא נאנסו ולא דפי' בהגול קמא (סס) בשם ר"ת דאי סגי לא היה לריב' כלן להוסיף פרה של כפירה אליביה דבשל הודאה ואינו יודע הוה כמו לר' חייא בר יוסף דאיני יודע דאיכא אברייא דרמי בר חמא ו"ל דסבר כמנמי' דשבעות דדיינין (שבעות דף מ: וס) זה אומר עד הויו זה אומר עד החלוף ופליגי הלוחמי עליו כו' ועשר גפנים טעונות מסרתי לך דככולהו לא בעי [אלא] כפירה והודאה וא"כ ור' יוחנן היכי פליגי אמתני' וסבר כברייתא דרמי בר חמא והא"ר יוחנן הלכה כסתם משנה ו"ל דאמוראי יניחו אליביה דר' יוחנן כדאמר בריש אלו טריפות (פולין דף מ.) א"כ יאמר שבכל המשניות לא חשש להזכיר אותן של אונסין דמוקי מנמי' דהכא ומיהו קשה לפר"ת דפריך בסמוך גבי זה אומר שאלה זה אומר שכורה ישבע אמאי מה שטוען לא הודא ולרנבן ושואל ורנבן ושואל הוה כופר הכל כפי' בקונט' וא"כ מאי משני ע"י גלגול דאי' אישבעה דכרעה ממה לא לפר"ת כיון דליכא הודאה לא מחייב שבעה אפי' בטענה נאנסו ובלא פי' ה'קונט' יתיר דכיון דליכא אלא חד פרה ולפי' ריב"ז אמתא פשיטות ו"ל דהיהא שבעה מדרבנן דמדרבנן איכא שבעה בנאנסו בלא שום הודאה ולעיל דמנמי' הודאה משום דאיני יודע הוה כפירה כדפרישית לריב"ז וכן מפרש ר"ת היהא דסוף המוכר הבית (ב"ב דף ע: וס ד"ה סוף) דקאמר אילו אומר נאנסו לאו שבעה בעי דהיינו מדרבנן דאיכא שבעה מדרבנן קודם שבעת

לב א מיי' פ"ד מהל'
טוען וטוען הלכה ז'
סמך עשין זה טוש"ע ח"מ
ק"י ע"ה פ"י יג'
לב ב מיי' פ"ג מהל'
שאלה ופקדון הלכה
ד סמך עשין כל טוש"ע
ח"מ פ"י שמה פ"י א'
לד ג מיי' ס"ט טוש"ע סס
ספ"ק ב'